

שירי ישרון

ל-ס

לורד בירון

מאת

ד"ר שלמה מאנדעלקערן.

לייפציג ד' תר"ן.

HEBREW MELODIES

OF

LORD BYRON

TRANSLATED BY

DR. S. MANDELKERN.

LEIPZIG 1890.

PR
4362
A64
1890
Roba

PURCHASED FOR THE
University of Toronto Library

FROM THE
*Joseph and Gertie Schwartz
Memorial Library Fund*

FOR THE SUPPORT OF
Jewish Studies

שִׁירֵי שְׁפַת־עֵבֶר

HEBREW POEMS

(WITH VOWEL POINTS)

OF

DR. S. MANDELKERN

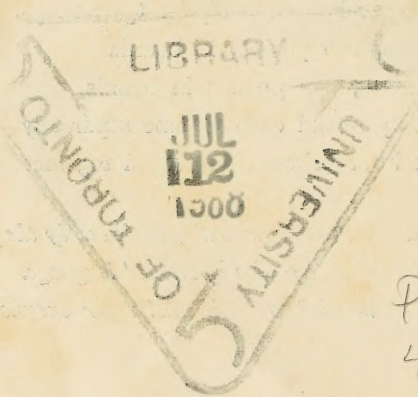
have appeared and are to be had of all booksellers and also from the author himself (Leipzig, Querstr. 9).

1. vol. (7 sheets, 156 poems) in boards	2,—
2. vol. (7½ sheets, 107 poems) in boards	2,—
Elegantly bound each volume separately	3,—
or both volumes purchased together	5,—

These poems have been most favorably reviewed by the press both for their contents and purity of biblical language. They are also to be recommended to Universities for exercises in reading Hebrew.

Printed by W. Drugulin, Leipzig.

PR
4362
A64
1890

שִׁירֵי שְׁפַת־עֵבֶר

HEBREW POEMS

(WITH VOWEL POINTS)

OF

DR. S. MANDELKERN

have appeared and are to be had of all booksellers and also from the author himself (Leipzig, Querstr. 9).

1. vol. (7 sheets, 156 poems) in boards	2,—
2. vol. (7½ sheets, 107 poems) in boards	2,—
Elegantly bound each volume separately	3,—
or both volumes purchased together	5,—

These poems have been most favorably reviewed by the press both for their contents and purity of biblical language. They are also to be recommended to Universities for exercises in reading Hebrew.

תֵּכֵן הַשִּׁירִים.

5	שְׁאֵלְתֵי וּבִקְשֵׁתֵי	
7	שׁוֹלַמִּית	I.
9	פְּנוֹר הָדוּד	II.
11	אֲרָצוֹת הַחַיִּים	III.
11	עַל־אֲדַמַּת נָכַר	IV.
15	בְּכֹו לַהֲלֹךְ	V.
15	עֹדֶה אֱלֹהִים עֹדֶה!	VI.
15	בַּת־יִפְתָּח בְּטָרֵם הַיּוֹמֵת	VII.
17	עַל־יַד הַקֶּבֶר	VIII.
19	שְׁאֵל אֶל־הַמַּגֵּן	IX.
21	בְּכֹו וְשִׁחֹק	X.
21	מוֹת גְּבוּרִים	XI.
23	שְׁאוּל בְּצִאתוֹ לְמַלְחָתוֹ הָאַחֲרוֹנָה	XII.
25	שְׁאוּל בְּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׁמוֹאֵל	XIII.
27	הַפֶּל הַבֶּל אָמַר הַקּוֹהֵלֶת	XIV.
27	חַיֵּי עוֹלָם	XV.
31	מַחֲזֵה בַלְשַׁאֲצַר	XVI.
35	לִלְגַת הַיָּרֵחַ	XVII.
35	לְאָדָם	XVIII.
37	קִינַת הַזְּרָדוֹס בְּהַרְגַּ מְרוֹם אִשְׁתּוֹ עַל־פִּיּוֹ	XIX.
39	בַּיּוֹם הַרוֹסוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַל־יַדֵּי טְרַשׁוֹס	XX.
41	עַל־נִהְרוֹת בָּבֶל	XXI.
41	הַבוֹסֵת סִנְחָרִיב	XXII.
45	חֲזוֹן אֶלְיָשָׁף הַחַיִּמְנִי	XXIII.

CONTENTS.

Invocation	4
I. She walks in beauty	6
II. The harp the monarch minstrel swept	8
III. If that high world	10
IV. The wild gazelle	10
V. Oh! weep for those	12
VI. On Jordans banks	14
VII. Jephtha's daughter	14
VIII. Oh! snatch'd away in beauty's bloom	16
IX. My soul is dark	18
X. I saw thee weep	20
XI. Thy days are done	20
XII. Song of Saul before his last battle	22
XIII. Saul	24
XIV. "All is vanity, saith the Preacher"	26
XV. When coldness wraps this suffering clay	26
XVI. Vision of Belshazzar	30
XVII. Sun of the sleepless!	34
XVIII. Were my bosom as false as thou deem'st it to be	34
XIX. Herod's lament for Mariamne	36
XX. On the day of the destruction of Jerusalem by Titus	38
XXI. By the rivers of Babylon we sate down and wept	40
XXII. The destruction of Sennacherib	40
XXIII. A Spirit pass'd before me	44

XXIII.

חֲזוֹן אֵלִיפַז הַתִּימְנִי.

עַל־פְּנֵי יַחֲלֶה רוּחַ — כָּלֵהֵט חָרֵב מִתְּהַפֶּכֶת
 וּפְנֵי הַנֶּצֶחַ אֲחֻזָּה מִבְּלֵי מַסּוּחַ וּמִסִּכַּח;
 תִּרְדְּמָה נִפְלָה עַל־אֲנָשִׁים, אֶף עֵינַי לֹא סָגַרְתִּי,
 מִרְאוֹת אֱלֹהִים לִפְנֵיהֶן, אֶף כָּל־תְּמוּנָה לֹא הִפְרַתִּי;
 שְׁמָה הִחֲזַקְתִּנִּי, רָטַט וַחֲלַחֲלָה עַל־מַתְנִים,
 סָמְרוּ שַׁעְרוֹתַי — וּדְמָמָה רָקוּל שְׁמַעֵי אֲזָנָיִם:

„הִיִּצְדַּק אֲנוֹשׁ מֵאֵל, הִיטָהֵר גָּבֵר מֵעֲשָׂהוּ?
 הֲרָפוּ לֹא יָדְעוּ גַם־שָׂרֵי־קָדֶשׁ עֲטָרוֹ כְּסֹאֵהוּ,
 אִם כִּי שָׁכְנוּ בְּתוֹרַח־מֹר, לִפְנֵי־עֵשׂ וַיִּדְבְּאוּ,
 הַאֵלֶּה רָמִים וְשֹׁפְטוֹ וַיְבַבֵּר לִבָּם וַתִּגָּאוּ?
 וְלִדְרֵי יוֹם, מִבֶּקֶר לְעָרֵב פְּחִיִּים לֹא וַאֲמִינִי —
 בְּפְנֵי אוֹר חֲכֻמַּת אֱלֹהִים תִּיָּם אֵיךְ לִבִּיט יִהְיוּנִי?!“

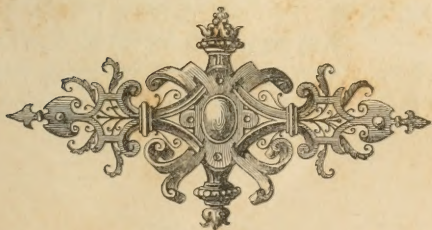
XXIII.

A SPIRIT PASS'D BEFORE ME.

FROM JOB.

A SPIRIT pass'd before me: I beheld
 The face of immortality unveil'd—
 Deep sleep came down on every eye save mine—
 And there it stood,—all formless—but divine:
 Along my bones the creeping flesh did quake;
 And as my damp hair stiffen'd, thus it spake:

“Is man more just than God? Is man more pure
 Than he who deems even Seraphs insecure?
 Creatures of clay—vain dwellers in the dust!
 The moth survives you, and are ye more just?
 Things of a day! you wither ere the night,
 Heedless and blind to Wisdom's wasted light!”

בְּהִמּוֹן עָלַי וַיִּקְרַק בְּקוֹץ עֲצֵי-יָעַר כֶּסֶף
 רַבָּאוֹת דְּגָלַי צָבָא לַפְּנֹת עָרֵב הַתְּנוֹסֶסוּ;
 בְּהִמּוֹן עָלַיִם נְבָלִים בְּסִתְיוֹ מִסְעָה וְסָעַר
 נִדְמָה חֵיל צָר לַפְּנֹת בְּקָר מִזְקֵן וְעַד-יָעַר.

כִּי מִלֶּאֱדָ מִשְׁחִית פָּרַשׁ כְּנַפְיוֹ עַל-רַחֲבֵי-אָרֶץ
 וּמִנְשֹׁמֵת אָפוּ נֶפֶח בָּם קָטַב וְקָרַץ;
 עֵינַי הַזֵּים נִרְדְּמִים בְּקָרַח אֲזַ נִקְפָּא
 נִפְעַם לִבָּם וַיִּתֵּר מִמְקוֹמוֹ — וַיִּגְנְעוּ.

סוּס אַבִּיר נִקְרוֹת נְחִירָיו פְּתוּחוֹת שָׁם וְשׁוֹתָרַע
 אָפֶס הוֹד נְחֹרוֹ אֵימָה לֹא עוֹד וְשָׁמַע;
 קָצַף פִּיו כְּלִבְן-שֶׁלֶג וַיְרוּה רַגְבֵי עֵפֶר רַבְצָהוּ,
 קָר כְּקָצַף מִשְׁבְּרֵי-יָם עַל-צַחִיחַ סִלְעֵי חַפְהוּ.

שָׁם יוֹטֵל פָּרַשׁ, פָּנָיו חֹרוּ, נִמְקָה לְשׁוֹנוֹ
 רַבִּיבּוֹ טַל וְלִינוֹ עַל-עַפְעָפִיו, עַל-סְרִיוֹנוֹ;
 דְּמַמַּת-מוֹת בְּאֵהָלִים, הַדְּגָלִים בְּדָד נִשְׁעוּ
 הֶרְמָחִים לֹא יִרְמוּ, בַּחֲצָצְרוֹת לֹא יִתְקַעוּ.

אֵךְ אֶלְמִנּוֹת אֲשׁוּר מֵר תִּצְרַחְנָה, נָעוּ גַם-נְצוּ
 וּבַהֲיֹבֵל בַּל גְּלוּלוֹ כִּכְלוֹ יוֹצֵר נִפְצוּ;
 עֲזוּז בְּגוֹיִם נָפַל שְׁדוּד וּבְאָפֶס יָדָיִם —
 נִמַּס כְּדָנָג מִפְּנֵי מִבַּט אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם!

Like the leaves of the forest when Summer is green,
 That host with their banners at sunset were seen:
 Like the leaves of the forest when Autumn hath blown,
 That host on the morrow lay wither'd and strown.

For the Angel of Death spread his wings on the blast,
 And breathed in the face of the foe as he pass'd;
 And the eyes of the sleepers wax'd deadly and chill,
 And their hearts but once heaved, and for ever grew still!

And there lay the steed with his nostril all wide,
 But through it there roll'd not the breath of his pride:
 And the foam of his gasping lay white on the turf,
 And cold as the spray of the rock-beating surf.

And there lay the rider distorted and pale,
 With the dew on his brow, and the rust on his mail,
 And the tents were all silent, the banners alone,
 The lances unlifted, the trumpet unblown.

And the widows of Ashur are loud in their wail,
 And the idols are broke in the temple of Baal;
 And the might of the Gentile, unsmote by the sword,
 Hath melted like snow in the glance of the Lord!

XXI.

על־נהרות בבל.

על־נהרות בבל נשכנתי ונתחנפתי
 בזכרתי לים חֲשֵׁךְ, לים תְּלוּמָה וְנֶאֱצָה,
 צר הרעים קול עז, צרף זבח ומשפת,
 נאר גל־מוֹעֲדֵי־אֵל, כִּלְהָ עֵשָׂה נִתְרַצָּה;
 ובת־צִיּוֹן הַשְּׁנוּלָה בְּקוֹל נְהוֹ לֵב פִּלְה
 הַשְּׁלִיכָה מִשְׁכַּנָּה, לַקְצוֹת אֶרֶץ נֶפֶשָׁה.

למראה נהרות איתן קנאה אֶמְלָה לַבְּנֵי
 הַפֶּשֶׁת וְזָרְמֵי גְלִיהֶם, אִין דָּלָה וְבָרוּחַ!
 אֶף לְרוּחַ דְּבַר־שִׁיר שֶׁם שְׁאֵלֵנִי שִׁיבוּנִי
 תַּאֲוֹת לֶפֶס לֹא נִתְנִי, טוֹא הַרְבֵּי שׁוּחַ:
 יִדְנֵי תוֹבֵשׁ, לַנְּעֵה תִשְׁפֹּה יְמִינֵי
 אֶבְרֵצִיר כְּנֹר. נֶפֶשׁ זֶה אֶסְנַשְׁמִיחַ!

צִיּוֹן! שֶׁם עַל־עַרְבִים תְּלִינִי כְּזוֹרְחֶךָ,
 צַלְעֵי נִינְהֶם אֶף הַפֶּשֶׁת יִדְרֹר וְשֶׁאֵלִי!
 יוֹם הַלֵּל אֵל תַּפְאֲרֶךָ, לְשִׁבֵי הַסְּגִיר בְּנִיךָ
 בּוֹ נִשְׁבַּעְנִי: כִּלְעוֹד צָרוּם בְּנִי וְתַעֲלֶלֶה
 לֹא וּמֵלֶא שֶׁחֶק בִּינִי יִלְשִׁינֵנו שִׁירֶךָ:
 שִׁיר־קֹדֶשׁ וְשֶׁאוֹן קָמִים נַעַח לֹא וְתַבְּלִלִי!

XXII.

תְּבוּסַת סְנַהֲרִיב.

כַּפְּפִיר עֲלֵה אֲשִׁיר, כְּזֹאב־עֶרֶב עַל־הַעֲדָר
 גְּדוּדָיו עֲטִים אֶרְנָמָן, לְבָשׁוֹ מִכְּלִיל וְהַדָּר.
 הַנִּיחַת וְרַמַּח קִרְנֵי זֶהַר מִעֲלֵיהֶם יְרוּקֵי,
 פְּרָאֵי נִסְתַּהֲלִיל כְּכַבְּדִלְלוֹל בֵּן וְבָרוּקֵי.

XXI.

BY THE RIVERS OF BABYLON WE SATE
DOWN AND WEPT.

WE sate down and wept by the waters
Of Babel, and thought of the day
When our foe, in the hue of his slaughters,
Made Salem's high places his prey;
And ye, oh her desolate daughters!
Were scatter'd all weeping away.

While sadly we gazed on the river
Which roll'd on in freedom below,
They demanded the song; but, oh never
That triumph the stranger shall know!
May this right hand be wither'd for ever,
Ere it string our high harp for the foe!

On the willow that harp is suspended,
Oh Salem! its sound should be free;
And the hour when thy glories were ended
But left me that token of thee:
And ne'er shall its soft tones be blended
With the voice of the spoiler by me!

XXII.

THE DESTRUCTION OF SENNACHERIB.

THE Assyrian came down like the wolf on the fold,
And his cohorts were gleaming in purple and gold;
And the sheen of their spears was like stars on the sea,
When the blue wave rolls nightly on deep Galilee.

XX.

ביום הריסות ירושלים עלי ידי טיטוס.

מן הגבעה האחרונה מול היכל תפארה
 נשקפתי עלון, ציון, יום נדרומא גברה,
 שמשך האחרונה באה — ולהבות משפנותך
 נפגשו עם מבטי האחרון על פני המותך.

תתי את מקום המקדש. בקשתי נוח משפני
 כמעט רגע נשיתי כי עבד עולם אני —
 ואחז אף מוקדי שאול שם ארמנות יחרימו
 ואזקי ידי אל נקמת לבי מחסום נשימי.

בערב היום עלי הפסגה נצבתי לא אחת
 לפיט בהריקה מעליה קני שמש ברכת,
 ובעמדי על מרום קצה הזיתי מגבוה
 בנטות קרני הזהב על מקדשי אלה.

נצב על הגבעה זאת ביום פיר, עברה נזעם
 אור ערבים זה לא עוד אראה הפעם . . .
 הה, לו תהתיו עתה ברק ממרומים ותלצץ
 ורעם מתחולל קדקד ערוץ ורעץ ויפצץ!

אפס גלולי הגוים אל נצח יחללו
 מעון בהר לו יה, שם קדשו שם הללי;
 מפזר ומפחד, בזוי ומנאץ אסיה עמה
 אף לה אל אחד נעבד, לבד בה נזכיר שמיה!

ON THE DAY OF THE DESTRUCTION OF
JERUSALEM BY TITUS.

FROM the last hill that looks on thy once holy dome
I beheld thee, o Sion! when render'd to Rome:
'T was thy last sun went down, and the flames of thy fall
Flash'd back on the last glance I gave to thy wall.

I look'd for thy temple, I look'd for my home,
And forgot for a moment my bondage to come;
I beheld but the death-fire that fed on thy fane,
And the fast-fetter'd hands that made vengeance in vain.

On many an eve, the high spot whence I gazed
Had reflected the last beam of day as it blazed;
While I stood on the height, and beheld the decline
Of the rays from the mountain that shone on thy shrine.

And now on that mountain I stood on that day,
But I mark'd not the twilight beam melting away;
Oh! would that the lightning had glared in its stead,
And the thunderbolt burst on the conqueror's head!

But the Gods of the Pagan shall never profane
The shrine where Jehovah disdain'd not to reign;
And scatter'd and scorn'd as thy people may be,
Our worship, oh Father! is only for thee.

XIX.

קִינַת הוֹרְדוֹס עַל־מְרִים.

הֵה מְרִים, מְרִים, מִה־מֶר גּוֹרְלִי עָתָה!
 בְּעַד־דְּמִי הַפְּקִי וְשִׁפְךָ דְּמִי בְּמִים,
 נֶפֶשׁ לְקַחְהָ נָקָם — נִמְוָגָה וְחָתָה,
 נַחֵם נוֹרָא מִרְגַע לְרְגַע יִגְדֵל כְּפָלִים . . .
 הֵה מְרִים, אֵיךְ? אֵיפֹה תִתְגּוֹרְרִי?
 לֹא תִשְׁמְעֵי מְרִי שׁוֹחֵי עַס־מַעוֹת עֵינַיִם,
 לֹו הַקֶּשֶׁב לְכֹלֶת — הֲלֹא לְעוֹנֵי תַכְפָּרִי
 אֶהְיֶי בְּעַד־קוֹל זַעֲקָתִי סָגַרְי שְׁמֹים.

הֲכִי אֲמַנָּה מִתָּה הוּא? הֲאֵם עֲשׂוֹה הַעֲזוּזוֹ
 אֲשֶׁר־דִּבְרָסִי בְּשִׁגְעִי, בְּאֵשׁ קִנְאָתִי?
 פְּחֹזוֹתַי וְכַעֲשֵׁי בְּעַכְרִי, רִוַחִי הַרְגִּיזוּ,
 עָלַי תִּתְעוֹפֵף חֶרֶב אֲכַלֶּה רַעֲיָתִי . . .
 אֲבֹן קָרָה גִיפְתָךְ . . . הֲפֹךְ נִגְפָתִי!
 רַק לְשׂוֹא וְכִמְיָה בְּשָׂרִי וְתַכַּל לְבַתִּי
 אֶל־נֶפֶשׁ זָכָה בְּדַד מְרִים מִרְחַפֶּת, —
 עֲפֹלָה נִפְשֵׁי עֲזוּבָה, פֶּסֶי וְשַׁעֲי וְתַקְנֹתִי!

הֲלֹכָה וְאֵינְנָה נְשׂוֹאת פֶּתֶר כְּמוֹנִי
 וְעָמָה יִרְדֵי קֶבֶר כֹּל־שִׁשׁוֹן וְתוֹחַלֶת;
 שָׂרַק מִכְרָם יְהוּדָה גִּדְעָתִי בַחֲרוֹנִי
 אֵךְ לְמַעַנִי הַבְּשִׁיל עֵנִב, פָּרַח כַּחֲבַצְלֶת.
 בִּי הָאֵשׁ — גַּם־לִי תִפֶּת וְשַׁחַת,
 לְבִי, לְבִי מַעוֹן אֶל־מּוֹת וּמִשְׁפָּלֶת . . .
 כְּגִמּוּל יָדֵי הַיּוֹשֵׁב לִי — יִקּוּד אֵשׁ קִנְחָתִי,
 אֵשׁ לֹא־תַכְפֶּה נַחַח, עֲדִיר־עַד אֲכַלֶּת!

XIX.

HEROD'S LAMENT FOR MARIAMNE.

OH, Mariamne! now for thee
 The heart for which thou bled'st is bleeding;
 Revenge is lost in agony,
 And wild remorse to rage succeeding.
 Oh, Mariamne! where art thou?
 Thou canst not hear my bitter pleading:
 Ah! couldst thou—thou wouldst pardon now,
 Though Heaven were to my prayer unheeding.

And is she dead?—and did they dare
 Obey my frenzy's jealous raving?
 My wrath but doom'd my own despair.
 The sword that smote hers o'er me waving.—
 But thou art cold, my murder'd love!
 And this dark heart is vainly craving
 For her who soars alone above,
 And leaves my soul unworthy saving.

She's gone, who shared my diadem;
 She sunk, with her my joys entombing;
 I swept that flower from Judah's stem,
 Whose leaves for me alone were blooming;
 And mine's the guilt, and mine the hell,
 This bosom's desolation dooming;
 And I have learn'd those tortures well,
 Which unconsumed are still consuming!

XVII.

לנגיח הירח.

שמש לנדודי שנה, קדר הלך רח!
 קריה מלאו דמע, ברטט אורה זורח,
 תראה אשון חשך, אף להפיצו קרניה רפי;
 מה-תדמה אל-זכרון ימי טובה שכבר חלפוי:
 ככה יאיר העבר בשביב ימים קדמונים,
 גם בנגהם — הם לא יתנו קויר און-אונים;
 לאורה ילך אנוש האנה כיר-תגול שנתהו,
 יחזה אור בהיר נצח, אף רחוק וקר הנהו!

XVIII.

לאדום.

לו כדברה לב עקב לי, בשוא דבקתי
 מארץ חמדה ביום נדוד לא הרחקתי;
 עזוב דתי לו הואלתי — רגע תסיר הקללה
 על-דעתה תרביץ בעמי, בנחלתי האמללה.

אסיד לא יעז מעולם, אות כי אל ירצה,
 אם רק עבד ופשע, אות כי זף וישר פעלה;
 אם בגלותי מארצי גם-משמיו יה גרשני —
 הנה בדתה אתה, אף בדתי אמותה אני!

רב יתר תתי בעד-דתי מאשר לי תוכל תת,
 זאת ידע אל עליון חננה המשל וישאת;
 ויהי ותקותי רק בידו לפקיד חשתי
 ובקדה ארצי וחיי — בנדבה לו הקדשתי!

XVII.

SUN OF THE SLEEPLESS!

SUN of the sleepless! melancholy star!
 Whose tearful beam glows tremulously far,
 That show'st the darkness thou canst not dispel,
 How like art thou to joy remember'd well!
 So gleams the past, the light of other days,
 Which shines, but warms not with its powerless rays;
 A night-beam Sorrow watcheth to behold,
 Distinct, but distant—clear—but, oh how cold!

XVIII.

WERE MY BOSOM AS FALSE AS THOU DEEM'ST
IT TO BE.

WERE my bosom as false as thou deem'st it to be,
 I need not have wander'd from far Galilee;
 It was but abjuring my creed to efface
 The curse which, thou say'st, is the crime of my race.

If the bad never triumph, then God is with thee!
 If the slave only sin, thou art spotless and free!
 If the Exile on earth is an Outcast on high,
 Live on in thy faith, but in mine I will die.

I have lost for that faith more than thou canst bestow,
 As the God who permits thee to prosper doth know;
 In his hand is my heart and my hope—and in thine
 The land and the life which for him I resign.

אֵת מִי־גִדְלָהּ חֲכָמַת הַזֵּי־בָבֶל
 אֵךְ הַפַּעַם מִדַּעַת נִבְעָרוּ,
 גִּלּוֹת סוּר מְלִיץ אֵל יִגְעוּ הַבֵּל —
 חֲתָמוֹת וּסְתָמוֹת עֵדֶךָ נִשְׁאָרוּ;
 בִּינַת זְקֵנֵי כְשָׁדִים מְאֹד עִמְקָה
 עַל־כָּל־חֲכָמֵי קֶדֶם בָּהּ יִתְנָאוּ,
 אָפֶס עֲתָה הִסְתַּתְּרָה, הַמְקָה,
 יִחַזוּ הַיֵּטֵב — וְמָה בַל־יִדְעוּ!

אָכֵן מִבְּנֵי גְלֵי אֶרֶץ יְהוּדָה
 שָׁם נִמְצָא אִישׁ צְעִיר רַב־הַגָּיוֹן,
 מִצְּנוֹת־מֶלֶךְ שְׁמֹר נֶצֶר הַעֵיֶדֶה
 בָּא, רָאָה וַיִּבֶן קֶשֶׁט הַזֵּיוֹן;
 הַמְלָרוֹת נָגְהוּ בַעַז וְחֵיל
 עַל־כֶּתֶב הַנְּבִיאָה, עֲתָלַת הַזֹּדִיעַ,
 הוּא הַגִּיד פֶּתַח־וֶן פְּחָצוֹת הַלָּיִל —
 הִשְׁחַר עַל־אֲמִתּוֹ אוֹר הַזֹּפִיעַ!

מֵאֲחַמּוּל עָרוֹךְ לִבְלִשְׁאֲצֵר קָבֵר
 וּמִמִּשְׁלֵתוֹ עֲשֻׁתָּה לָּהּ כְּנָפִים,
 שְׁקוּל שְׁקִלוֹהוּ לֹא בְּמֵאֲזֵנֵי גִבֹר —
 כִּדָּק יִשׁוּל וּכְשֶׁחַק מֵאֲזֵנִים;
 אֶל־תִּכְרִיף מֵת נִחַפֶּה לְבוֹשׁוֹ תַכְלֵת
 לְמִצְבַּת אֶבֶן הַדֵּר אֶפְרִיזוֹנִי:
 הַמְדִי עֲמִיד כָּבֵר עַל־הַדָּלֵת,
 הַפְרְסֵי יָרֵשׁ כְּסָאוֹ וְגֵאוֹנִי!

Chaldea's seers are good,
But here they have no skill;
And the unknown letters stood
Untold and awful still.
And Babel's men of age
Are wise and deep in lore;
But now they were not sage,
They saw—but knew no more.

A captive in the land,
A stranger and a youth,
He heard the king's command,
He saw that writing's truth.
The lamps around were bright,
The prophecy in view;
He read it on that night,—
The morrow proved it true.

“Belshazzar's grave is made,
His kingdom pass'd away,
He, in the balance weigh'd,
Is light and worthless clay.
The shroud, his robe of state,
His canopy the stone;
The Mede is at his gate!
The Persian on his throne!”

XVI.

מִתְחַלֵּל בְּלִישְׁאֵצֵי.

הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּסֶס הַמַּאֲרָה
הַחֵיבֵל מִלֹּא פְחֹת יִסְגִּיּוֹם,
אֶלְפֵי מִנְחֹת שֵׁם יוֹפְעֵי נִחְרָה
עַל־מִשְׁתַּח נְדוּל מֵאֵר, מִשְׁתַּח שְׁמִימִים;
אֶלְפֵי לִסְוֵת. גְּבוּעֵי זָהָב פְּרִימִים
קָדְשֵׁי יְהִידָה. מִתְמַמֵּי בְּרִידָתָן
הַיִּזְבָּאֵי מִהַיִּבֵּל אֶלְהֵי שְׁמִימִים
עַרְלִים מִנְאֲמֵי שְׁמֵי מִלֵּאֵי נִזֵּי.

עוֹדֵם הַיִּגְוִים, תְּאֵוֹתֵם יְהִידָה
וְהַפְּהָ פְתֹאֵם אֲצַבְעוֹת יָד יִצְלָמָה
מִמִּזֵּל הַפֶּתֶל יִגְלֵה יִגְלָהָה
יִכְמוּ עַל־פְּנֵי תְהוֹל תְּרַחֵה שְׁמָח;
הַאֲצַבְעוֹת יְדָמֵי אֵל־אֲצַבְעוֹת אִישׁ,
פְּסִידֵי מְהִירָה מִיְהוּעֵי גְבֵר,
יִכְעֵט סוֹפֵר מְהִיר קְתֻבָּה קֵל חוֹשׁ
בְּדָבָר מִשְׁחָ קֶסֶם הַיִּזְבָּה תְּבֵר.

הַשְּׁלִיט רָאָה, אֲחֻזֵי עֲצָבָה
כְּמִן תְּרוֹם עֲפֵי גוֹלֵי וְשִׁטְיֵי,
עַל־שְׁנֵי תֵלֵן חֲשֶׁבֶת עֲלָמֹת
קִלְעֵי וְרַעַד — וְיִמְלֵל בְּלִישְׁאֵצֵי:
וְקִרְאֵי לְגִבּוֹרִים, קְסָמִים הַיִּזְבָּה,
כְּלִדְהַרְשָׁמִים וְאֲשָׁפִים הַיִּזְבָּה,
בְּשֵׁר בְּתָב נִרְאָה זֶה לִי מְהִיר
כִּי מִלֵּן שְׁמִימֵת גּוֹלֵי הַפְּרִיעֵי!

XVI.

VISION OF BELSHAZZAR.

HE King was on his throne,
 The Satraps throng'd the hall;
 A thousand bright lamps shone
 O'er that high festival.
 A thousand cups of gold,
 In Judah deem'd divine—
 Jehovah's vessels hold
 The godless Heathen's wine.

In that same hour and hall,
 The fingers of a hand
 Came forth against the wall,
 And wrote as if on sand:
 The fingers of a man;—
 A solitary hand
 Along the letters ran,
 And traced them like a wand.

The monarch saw, and shook,
 And bade no more rejoice:
 All bloodless wax'd his look,
 And tremulous his voice.
 "Let the men of lore appear,
 The wisest of the earth,
 And expound the words of fear,
 Which mar our royal mirth."

אם בלי-מעטה ילבש תפלוס לה נתיבות רים
 וקדרור לעוף מוכב אל-מוכב פרתת,
 או המלא עד-ארגושה מלא רחבי כל-הימים,
 כלילת-עין תצוץ כל — ממשל, מתחת?

חיי נצח לה. מאין גביל, מאין אפסוס.
 היא תחז כל — ונעלמה מעין עפר ואפר,
 תשיר כל-הנעשה בארץ ובשמים
 ועלילות כל-ימי עולם לה נגלי בספר;
 כל-תולדת ומים מקדם תחת השמש
 שזכר נמה זכרן ופלוטה לא נשארה
 עיניה הצפונה, און כל-חשך ואמש,
 כלן תעמדה כמורחי. אתה לא נערה.

אל-ראש קדמי ארץ, טרם בניה חוללה,
 אל-רחם תהי ובהי הדרות עיניה,
 אה-לדת שמים חדשים טרם ההלה
 מוצאם ומובאם לא-נצפני מפניה;
 כל-אשר נהרס העתיד או ובה ויכונן
 תביט במעוק-עון, גבא חלופות פקדת,
 בכבות שמשות ובהרב עולמות תתבונן,
 אף היא תיה קנמה. עד עולמו-עד עמדת.

נעלה על-אהבה, תקנה, איבה ופחד
 תהיה חיי הפשה, תפוס מהלאת חלד.
 כיום אתמול כי נעבר לה שנות אלה וחד,
 הימים כרגעים, כמור-הנה כי ונלד;
 מרומים און קץ בלוי-כנה תדא כלהבת,
 על-פל היא מרחפת ובקרבת-כל הדרת
 רעון לא-יזכנה בשם, הגיון ימחשבת,
 בלע המות לנצח, גם-שמו לא זכרת!

Then, unembodied, doth it trace
 By steps each planet's heavenly way?
 Or fill at once the realms of space,
 A thing of eyes, that all survey?

Eternal, boundless, undecay'd,
 A thought unseen, but seeing all,
 All, all in earth, or skies display'd,
 Shall it survey, shall it recall:
 Each fainter trace that memory holds
 So darkly of departed years,
 In one broad glance the soul beholds,
 And all, that was, at once appears.

Before Creation peopled earth,
 Its eye shall roll through chaos back:
 And where the furthest heaven had birth,
 The spirit trace its rising track.
 And where the future mars or makes,
 Its glance dilate o'er all to be,
 While sun is quench'd or system breaks,
 Fix'd in its own eternity.

Above or Love, Hope, Hate or Fear,
 It lives all passionless and pure:
 An age shall fleet like earthly year;
 Its years as moments shall endure.
 Away, away, without a wing,
 O'er all, through all, its thought shall fly;
 A nameless and eternal thing,
 Forgetting what it was to die.

XIV.

הבל הבל אמר הקוהלת.

לִי נֶחֱדָן שֵׁם טוֹב, חֲכָמָה. אֲהַבָּה וּמִמְשַׁלֵּת
 גֹּיִי בְרִיא אֹלָם, אִיתָן כְּמוֹ בַיּוֹמֵי נַעַר,
 כּוֹסֵי מִלֵּאָה וְיָן, בְּשִׁמְזֵן רִגְלֵי טַבֵּלֶת
 וְאֲתַעֲלֵס עִם נַעֲלוֹתֶיהֶן, רַכּוֹת וּפִתַּת תְּאֵר:
 בִּיפִי חֲמֵדַת עֵינֵיהֶן אֲתַעֲיִנִי הַרְוִיתִי
 וְנַפְשִׁי שִׁבְעָה־לָּפֶה עֲלֵג גַּם־תֵּאָדַת בְּשָׂרִים,
 גַּם בְּכַלֵּי־הַפֶּץ וּסְגֻלוֹת הַיּוֹכֵלִי מִלֵּאָתִי
 זִוְלָתִי כְּמֵיחָם לֹא רָאִתִּיהָ עֵינִי מִלֵּךְ וּשְׂרָרִים.

אֲפֹס לַיָּמִים הָאֵל לְבִי כִּי סִבִּיתִי
 וּכְפִי מִסַּת זְכוּרוֹנֵי פְקָדוֹתַיִם אֶחָד אֶחָד,
 אֲלִי־תַעֲנִי־תִּלְדֵּנִי הַלְדִּי כִּלְהֵם עֵת בְּיוֹנֹתִי
 אִזּוּ בַּהֲבֵלֵי הַקֶּסֶם אֲסִרֶנּוּ כְּלִי־יִשְׁרֵי יַחַד. —
 אֵךְ זֶה הַזְּנוּתִי. כִּי לֹא נָזַח יוֹם, לֹא הִלַּס לַיִל
 בָּם שִׁבְעַתִּי שִׁשִּׁין בְּלִי־מַחִיל בַּעֲבֹדֵי רַחֵם,
 לֹא נִמְצָא לְבִישׁ מִלְכִּית, אֲדַרְתִּי שְׁלִטִין וְחִיל
 בָּם לֹא יִחַרַד לְבִי לַרְגָעִים, נַפְשִׁי רְגִיזָה.

גַּם־תִּקְחֵשׁ עָרִים שֵׁם זֶחֶל בֵּין סִבְכֵי חֶרֶשׁ
 אֲלִי־קוֹל קֶסֶם וְשִׁמְעֵי, וְקָשִׁיב לַחֵשׁ וְשִׁוּיָה,
 אֵךְ בְּקֶרֶב אוֹשׁ וְלֵב עֲמֵק הָאֵנָה כִּי תֵךְ שֶׁרֶשׁ
 מִי יוֹכֵל וְעַצְר־בָּהּ וְשִׁאוּנָהּ מִי וְשִׁפּוּתָהּ?
 כִּפְתָהּ חֶרֶשׁ לְתַבְיָנָה לֹא תִשְׁמַע הַתִּיבָה,
 לֹא תִאָּזֶן לְקוֹל הַלִּיל, צִלְצֵל עָנָב וְנִבֵּל,
 כִּסְלִין מִמְּאִיר וְקִיץ מִכֹּאֵב תִּמְחִיץ בְּלִי־פִיעָה
 וְנַפֵּשׁ אֲנִישׁ אֲנִישׁ בְּלִי־חַיִּים תִּשָּׂא הַסֶּבֶל!

XV.

תִּי עוֹלָם.

בַּגּוֹעַ גֹּיִי הַנְּעִנָה, גוֹשׁ עֶפֶר סְרוּחַ
 הָהָה, אֵנָה תִּדְדֵּד הַנְּפֶשׁ, זֶה בֵּית אֲלִי־מוֹת?
 מוֹת לֹא תוֹכֵל, סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הַרְוּחָה,
 רַק הַתְּלַתָּה בֵּית חֲמִרָה תַּעֲזֹב בְּגִיא צִלְמוֹת:

XIV.

“ALL IS VANITY, SAITH THE PREACHER.”

FAME, wisdom, love, and power were mine,
 And health and youth possess'd me;
 My goblets blush'd from every vine
 And lovely forms caress'd me;
 I sunn'd my heart in beauty's eyes,
 And felt my soul grow tender;
 All earth can give, or mortal prize,
 Was mine of regal splendour.

I strive to number o'er what days
 Remembrance can discover,
 Which all that life or earth displays
 Would lure me to live over.
 There rose no day, there roll'd no hour
 Of pleasure unembitter'd;
 And not a trapping deck'd my power
 That gall'd not while it glitter'd.

The serpent of the field, by art
 And spells, is won from harming;
 But that which coils around the heart,
 Oh! who hath power of charming?
 It will not list to wisdom's lore,
 Nor music's voice can lure it;
 But there it stings for evermore
 The soul that must endure it.

XV.

WHEN COLDNESS WRAPS THIS
 SUFFERING CLAY.

WHEN coldness wraps this suffering clay,
 Ah! whither strays the immortal mind?
 It cannot die, it cannot stay,
 But leaves its darken'd dust behind.

XIII.

שְׂאוּל בְּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׂמוּאֵל .

אִשָּׁה! מִלְחָשָׁךְ וְקִינָי וְשִׁנֵי אֲדָמָה
 קִסְמֵי־נָא בְּאוֹב, הַעֲלִינֵנוּ אֶת־הַנְּבִיא!
 ,גִּלְגָל עֵלֶה שְׂמוּאֵל, שָׂא רֵאשֶׁה מִגֵּי שְׂמֻמָּה!
 שׁוּר, הִנֵּה הוֹרָאָה, הִנֵּה מַלְכֵי, אָבִי!"
 פִּיָּה פָּצְתָה אֲדָמָה, הַנְּחִיזָה לֵימַד בַּעַב עֲנָה
 וַיֵּעַם אוֹר הַיּוֹם, מִבֶּרֶק מִשִּׁילֹו נִחְרָה נִבְּצָה,
 מַעֲיִנָיו הַנְּקַפְאוֹת נִשְׁקַפוּ מוֹת וְהָרִם
 זָרְעֵי יָדָיו רִקְבוֹן, לָרְקִי וּבִשׁוּ כַחֲרִם,
 כַּפּוֹת רַגְלָיו עֲצֻמֹּת צִנְמֹת, נָעוּ נָדוּ וְחָד
 מִבְּלִי־עוֹר מִבְּלִי־נִידוּם, מְזוֹרוֹת זֹעָה וְפַחַד.
 עַל־שִׁפְתָיו לֹא־נִעוֹת נִשְׁמַת הַיּוֹם לֹא תִיָּדַע
 פְּהֻמֹּת רוּחַ מִמִּתְחַלֵּת עֶפֶר קוֹל בְּרִיָּה וְשִׁמְעֵ,
 שְׂאוּל רָאָה וַיִּפֹּל — כְּאַלְזֵן בְּיוֹם סִגָּה וְזַעַם
 יָתַשׁ בְּחֻמָּה לְאַרְצָךְ מִתְנַחֵת בְּרַק וְרָעַם:

„לְמַה־זֶּה אֲנוֹשׁ מִשְׁנֵתִי וְרִגְזִינִי?
 מִי־זֶה עוֹרֵר רַפְּאִים שֵׁם וְקִרְאֵנִי?
 הַאֲתָה, מֶלֶךְ, בְּזֶה עֵינ־הָאָר?
 רֵאָה! עֲצִמֵי עֲשָׂשׁוּ, קָרִים כַּפְּפוֹר.
 הִנֵּה כִי־כֵן צָלַם תְּבַנִּיתִי עֲתָה —
 אַךְ מִחֵר עִמּוֹ, תִּשְׁוֶה־לִּי גַם־אֲתָה;
 הֵן יוֹם יָבֹוא עוֹד טָרַם וְפוּתָה
 תִּדְמָה־לִּי אֲתָה גַם־בְּנָה, מִשׁוּהָ!
 לִשְׂלָה! רִגְעִי מִחֶרֶת עַד לֹא כִלּוֹ
 עֲפָרוֹת גְּוִיִּיתִינִי וְתִבּוֹלְלוֹ . . .
 אֲתָה וְזָרְעָה תִפְלוּ כַּנְּפֵל אִשָּׁה
 כַּבְּדְכֶם וּפְלַחֻוּ הַצִּי רֹמִי־קִשָּׁת;
 זֶה חֶרֶבָה מְצַמְדָת עַל־מִתְנִיָּה
 יָדָה תְּבוֹיֵאָנָה אֶל־קָרֵב לְפָה,
 גַּם־יָנֹר גַּם־חַיִּים יַחַד לֹא־בִדּוּ.
 שְׂאוּל וַבִּירוֹתָ מֵאַרְצָךְ וְפַחַדוֹ!"

XIII.

SAUL.

THOU whose spell can raise the dead,
Bid the prophet's form appear.

"Samuel, raise thy buried head!

King, behold the phantom seer!"

Earth yawn'd; he stood the centre of a cloud:
Light changed its hue, retiring from his shroud.
Death stood all glassy in his fixed eye;
His hand was wither'd, and his veins were dry;
His foot, in bony whiteness, glitter'd there,
Shrunk and sinewless, and ghastly bare;
From lips that moved not and unbreathing frame,
Like cavern'd winds, the hollow accents came.
Saul saw, and fell to earth, as falls the oak,
At once, and blasted by the thunder-stroke.

"Why is my sleep disquieted?

Who is he that calls the dead?

Is it thou, O King? Behold,

Bloodless are these limbs, and cold:

Such are mine; and such shall be

Thine to-morrow, when with me:

Ere the coming day is done,

Such shalt thou be, such thy son.

Fare thee well, but for a day,

Then we mix our mouldering clay.

Thou, thy race, lie pale and low,

Pierced by shafts of many a bow;

And the falchion by thy side

To thy heart thy hand shall guide:

Crownless, breathless, headless fall,

Son and sire, the house of Saul!"

בקהל הצבא ונשא שמה כציוץ על־מצח
 אות־לחם יהי כנס בראש הרים,
 ועל־מותה תשוררנה שירי תפארת ונצח
 להקות עלמות בפתחי שְׁעָרִים!
 בכי ומספד לכבוד שמה — הטא מות ורצח.
 קול נהי ובכי עלוה לא נרים!

XII.

שיר שאול לפני מלחמתו האחרונה.

פקודי חילי! בצבא צבאות־אל על־גת ופלשת
 אסתשינגי חרב־צר או חץ מקשת —
 אל־גופתי בל־תשוימו לב, אף חיש מהרי
 ובלב ערלים ברזל חנית וכידון עמוק קברני!

נערו נשא כלי! זכר־נא, אל־תשכח שכוח!
 אסתראה אנשי נבהלים, נחפזים לברוח.
 הרק חנית דקרני, ולרגליה דמי ותכו . . .
 מנת חלקי יהי מות, מפניו המה וברחו.

בני יורש עצר! יהי אשר יהי עס־גל־עדותי —
 אפס ממה לא אפרד, משוש רוחי ותחיתי;
 אם נציוץ הנזר ולמרבה משרה נצליח
 או מות מלכים נכון לנו — יום זה יוכיח!

Thy name, our charging hosts along,
 Shall be the battle-word!
 Thy fall, the theme of choral song
 From virgin voices pour'd!
 To weep would do thy glory wrong;
 Thou shalt not be deplored.

XII.

SONG OF SAUL BEFORE HIS LAST BATTLE.

WARRIORS and chiefs! should the shaft or the sword
 Pierce me in leading the host of the Lord,
 Heed not the corse, though a king's, in your path:
 Bury your steel in the bosoms of Gath!

Thou who art bearing my buckler and bow,
 Should the soldiers of Saul look away from the foe,
 Stretch me that moment in blood at thy feet!
 Mine be the doom which they dared not to meet.

Farewell to others, but never we part,
 Heir to my royalty, son of my heart!
 Bright is the diadem, boundless the sway,
 Or kingly the death, which awaits us to-day!

X.

בְּכִי וּשְׁחֹק.

בוֹכְיָה מִתְאַבְּלֶת אוֹתָךְ חַזִּיתִי
 וְרִסְסִי דְמְעָה עַל־עֵינֶיךָ תְּכַלֵּת,
 אֲגַלִּי טַל אוֹרֹת אִז לְרֹאשׁ דְּמוּתִי
 עַל־הַיָּדָאִי הַשְׂדֵּה וְחַבְצֵלֶת;
 חַזִּיתִיךָ צִהְלֶת, שְׂמִיחָה גַם־שִׁחֶקֶת
 הַשְׂמִי עֵינֶיךָ יַחַד אוֹרִי נִהְרִי —
 מִבְּרַק קַרְנֵיהֶן אֶסְפֶּה נִגְהֶה בְּרַקֶּת
 וּפְנֵי הַסְּפִיר בּוֹשֵׁי גַם־חִפְרוּ.

כְּשִׁמְשׁ בְּעַד־עֵבִים עֵת תִּשְׁלַח קַרְנִים
 תִּפְרֹץ אוֹר נֶגַם בְּיָקָר שְׁלֵל־צֶבֶעַ
 גַּם כִּי־תְבוֹא, וְנִטְוֵי צִלְלֵי עַרְבִים,
 נִכְחָה יוֹפְזוֹ כְּלִי־אֵשׁ הַר וְגִבְעֵי,
 בֶּן מִשְׁחֹק שְׂפִתֶיךָ וַיִּצַק שִׁבְעַ שְׂמִיחֹת
 אֶל־הַדְּרִי נֶפֶשׁ זַעֲפָה וְנִעְפָּרָה,
 אַחֲרָיו עוֹד יֵאִיר נְתִיב נִגְהֵי צִחְצִיחֹת
 יִבְמַשְׁכִּיּוֹת לִבָּב יוֹשֵׁעַ כְּמוֹ־הַקֶּרֶחַ!

XI.

מוֹת גְּבוּרִים.

כְּבִיד תִּפְאַרְתָּךְ תַּחַל בְּיוֹם וּ יְמֵי חַיֶּיךָ כְּלוֹ!
 אִז בְּפִנּוֹר יִשְׁוֶרֶ אֶתֶּיָּה
 עֲזוֹז פְּעֻלָּה, בְּחִיר מַעֲסָה, וּבָהּ וְתִהְלָלִי;
 מִה־רַבּוֹ עֲצָמוֹ חִלְלֵי הַרְבֵּה!
 בְּקָרֵב עֲשִׂיתָ פֶּלֶא, צָרוּם כְּשִׁלּוֹ וְנִפְלֵי
 חִפְשָׁה וְדָרוֹר קִרְאתָ לְעַמֶּה!
 עַל־שְׂדֵה קָטַל אִם־מֵת — הֲלֹא הַצֵּלְתָּ חַיִּינִי,
 נִצַּח לֹא וְקָרָה מוֹת וְקָרַץ!
 דְּמִיָּה הַשְּׂפוּכִים עֵת נִלְחַמְתָּ בְּעַד־יָנִי
 לֹא יֵאבְדוּ כַּמּוֹם מִגְּרוּם אֶרֶץ:
 עַד שְׁנוֹת הַרְדָּוָר עוֹד יִזְלֹו יִשְׁטַפִּי בְּעַרְקוֹנִי
 וּבְרוּחַ אֶפְרוּחַ נִפְרָץ־פְּרָץ!

X.

I SAW THEE WEEP.

 SAW thee weep—the big bright tear
 Came o'er that eye of blue;
 And then methought it did appear
 A violet dropping dew:
 I saw thee smile—the sapphire's blaze
 Beside thee ceased to shine;
 It could not match the living rays
 That fill'd that glance of thine.
 As clouds from yonder sun receive
 A deep and mellow dye,
 Which scarce the shade of coming eve
 Can banish from the sky,
 Those smiles unto the moodiest mind
 Their own pure joy impart;
 Their sunshine leaves a glow behind
 That lightens o'er the heart.

XI.

THY DAYS ARE DONE.

 HY days are done, thy fame begun;
 Thy country's strains record
 The triumphs of her chosen Son,
 The slaughters of his sword!
 The deeds he did, the fields he won,
 The freedom he restored!
 Though thou art fall'n, while we are free
 Thou shalt not taste of death!
 The generous blood that flow'd from thee
 Disdain'd to sink beneath:
 Within our veins its currents be,
 Thy spirit on our breath!

סְבִי לָךְ! אָמֵנָם יִדְעֵנִי כִּי הַמִּיתָנוּ הַבֵּל
 כִּי לֹא יֵאָזֵן מִוֶּת אֶל־זַעֲקַת שׁוֹבֵר וְכֹבֵי,
 אִךְ הַלְבַּעֲבוּר זֹאת נִחְדָּל עוֹרֵר קִינָה וְאָבֵל?
 הַעֲלֵכֶן יְנוּס וְגוֹן, תַּמְחַח הַמַּעֲהָ מִלְּחֵו?
 וְאַתָּה, עֵת לְשִׁפְחַת תּוֹרִינוּ בְּשׁוֹכֵל מִלְּךָ
 פְּנִיךָ מִה־חֲרוּרֵי, מִדְּמָעוֹת רִטְבֵי עֵינֶיךָ!

IX.

שְׁאוּל אֶל־הַמְּנַגֵּן.

רוּחֵי רְשׁוּף חֲשֵׁף — מִהַר כּוֹנֵן נִבְלָה!
 רַק אֶל־קוֹלוֹ אֶקְשִׁיבָה, אֵזֵן כִּי תִרִיעַ,
 מִיִּתְרֵיו חֵישׁ קַל הַיָּיִץ בְּאַצְבָּעוֹתֶיהָ
 וְהַמִּנֹּת הַמּוֹן גְּלִיחֵם אֶל־אֲזֵנֵי הַשְּׁמִיעַ!
 אִם אֶל־לְבִי זֶה עוֹד זִיק תִּקְרָה יוֹפִיעַ
 אֲזִי קֶסֶם זִמְרָתוֹ יִשׁוּבֵב נֶפֶשׁ הָאֵבֶת,
 בְּמִקּוֹר עֵינֵי הַמַּעֲהָ אַחַת אִם־עוֹד תִּשְׁקוּעַ
 תִּזְלַח חוֹצָה — יִבְרָאשִׁי אֶל־תַּצְרֵב צָרְבַת.

אֶפֶס קוֹל סֹאן בִּילֵל רֵאשִׁינָה הַשְּׁמִיעֵנִי
 וּבִצְהַלֵּת קוֹל שְׁשׁוֹן אֶל־יָא תִרִיעַ רַע;
 אַחַת אֶבְקֵשׁ מִנְּגֵן: בְּכִבִּי תִדְלַק עֵינִי,
 עוֹן אִם לֹא תִבְדֵּךְ — לְבִי בְּאֵד יִבְקַע!
 אִם זֶה־כֶּבֶר וְרִוּחַ מַרְרוֹת, לַעֲנָה שִׁבַע
 מִמִּכְאֲבוֹ כִּי־עָצְמוֹ לֹא יִדַּע מְנוּחָה —
 הֵן עֲתָה יַחֲוִישׁ כְּלִדְרַע וְכִמּוֹ גּוֹעַ,
 פְּתַע וְשׁוֹבֵר, אוֹ בְזִמְרָה וְחִלִּיף כַּח!

Away! we know that tears are vain,
 That death nor heeds nor hears distress:
 Will this unteach us to complain?
 Or make one mourner weep the less?
 And thou—who tell'st me to forget,
 Thy looks are wan, thine eyes are wet.

IX.

MY SOUL IS DARK.

My soul is dark—Oh! quickly string
 The harp I yet can brook to hear:
 And let thy gentle fingers fling
 Its melting murmurs o'er mine ear.
 If in this heart a hope be dear,
 That sound shall charm it forth again:
 If in these eyes there lurk a tear,
 'T will flow, and cease to burn my brain.

But bid the strain be wild and deep,
 Nor let thy notes of joy be first:
 I tell thee, minstrel, I must weep,
 Or else this heavy heart will burst;
 For it hath been by sorrow nursed,
 And ached in sleepless silence long;
 And now 't is doom'd to know the worst,
 And break at once—or yield to song.

ויהי־נא אָבִי סְמוּךְ בְּטוֹחַ לְבָךְ
 כִּי גַם־עֲתָה זָכִים וְנִקְיִים דָּמִי בְּתָךְ,
 כְּבָרְכָה לִי אֲשָׁאֵל, טָרָם דָּמִי זְרוּקָה,
 כְּבֹר הַגְּיוּנִי הָאֲחֻרָנִים, רָגְעִי נִמְתִּיקָה.

מִבְּכִי רַעוּתִי וּמִפְּחַמַּת בְּנוֹת אֶפְרוֹם
 לֵב גָּבוּר שׁוֹפֵט צֶדֶק אֱלֹהִים בְּמַיִם!
 פָּנֵי הַלְכוּ בִקְרֹב, מִיָּדֵי לֵךְ הַנִּפְצָח —
 מֵעַל־עַמִּי הַסִּירָתָ עַל הָמָס וְרַצְחָ!

עַתָּה וְזָלוּ דָמִי לֹא־חָיָה אִזּוֹ הַתְּנַדְבָּת
 עַתָּה יָדָם קוֹלִי זֶה תְּמוּדָ אֱהָב אֶהְבֵּת —
 עוֹד זְכָרִי יְהִי לֵךְ לְגֵאוֹן, אֲנִי נִדְרָה שְׁלֵמַתִּי,
 בְּגוֹלַת וְרַצֵּחַ. אֶל־תִּשְׁפַח, פְּנֵי־מוֹת קַדְמַתִּי!

VIII.

עֲלִיַד הַקָּבֵר.

הֵהָ! בְּאִפּוֹ נִקְטַף הַפְּרִיחַ, בְּעוֹד רַעַן עֲלֵהוּ
 נִטַּל גַּל הָעֶפֶר אֶל־יִכְבֹּד סְבִלֹ עֲלֵיהוּ;
 עַל־מִצַּע קְבֹרוֹ רַק שׁוֹשְׁנֵי חַמֵּד הַפְּרִיחָה
 וּבְמִקְלְעוֹת נִצְנִים פִּימִי אָבִיב תִּצְמַחְנָה,
 בְּרוֹשׁ רַעַן עַם־דְּלִיחוֹתָיו לֹא יִתֵּן צֵלָהוּ.

וּלְעֵתִים מִזְמָנִים שֵׁם עֲלִיַד יוֹבֵל הַמַּיִם
 תִּפְּקֶה פְּאֻמּוֹן רֵאשֵׁה, תִּתְצַב עֲצָבָת.
 תִּהְיֶה בְהַלְךְ־נַפְשׁוֹ, חֲלָמוֹת תַּחֲלֵם בְּצַהְרֵיָם,
 חֲרַשׁ תִּצְעַד אֶרֶץ, בְּלֹט אֶל־קְבֹר קְרֹבָתָ . . .
 הִזְהָ! הֲכִי קוֹל צַעֲדוֹ? יַעִיר יְשֻׁנֵי הַמּוֹת?!

And of this, 'oh, my Father! be sure—
 That the blood of thy child is as pure
 As the blessing I beg ere it flow,
 And the last thought that soothes me below.

Though the virgins of Salem lament,
 Be the judge and the hero unbent!
 I have won the great battle for thee,
 And my Father and Country are free!

When this blood of thy giving hath gush'd,
 When the voice that thou lovest is hush'd,
 Let my memory still be thy pride,
 And forget not I smiled as I died!

VIII.

OH! SNATCH'D AWAY IN BEAUTY'S
 BLOOM.

OH! snatch'd away in beauty's bloom,
 On thee shall press no ponderous tomb:
 But on thy turf shall roses rear
 Their leaves, the earliest of the year;
 And the wild cypress wave in tender gloom:

And oft by yon blue gushing stream
 Shall Sorrow lean her drooping head,
 And feed deep thought with many a dream.
 And lingering pause and lightly tread;
 Fond wretch! as if her step disturb'd the dead!

שבט־יְהוָה לַדָּדִים בְּגוֹזִים, עוֹשִׂים וְיִגְעִי־לָהּ
 מִתּוֹ וְשִׁלְמוֹ יָמֵי נִדְחֵכֶם אֶת־הַמִּצָּאֵה מִנּוּחַ?
 גַּם־יִזְנֶה מִצָּאֵה קֵן לָהּ, שִׁיעַל מִחֵלוֹת הָרוֹם
 פְּלִאִישׁ אֶרֶץ מוֹלַדְתּוֹ — וַיִּהְיֶה אִף קַבְרִים!

VI.

עוֹרָה אֱלֹהִים!

עַל־גְּדוֹת הַיַּרְדֵּן גַּמְלֵי הָעַרְבִים וְרַבְצֵי,
 עַל־גִּבְעַת צִיּוֹן מִנְבִּלֵי צִיר לְשׁוֹנִם וְהַרְצֵי
 וְעַל־סִינֵי הַר־אֱלֹהִים וְקַדְוֵי עַבְדֵי הַבַּעַל, —
 עַד־אֵן אוֹפֵא יָדָם בַּעֲמָה, אֵל מִמַּעַל?!

שֵׁם אֲצַבֵּה עַל־לִיחֹת הַקָּרִיעַד הַרְתָּה
 וְעַדְתָּה זֹאת קִנִּיתָ צֶל הַיְדֵה רָאֲתָה,
 שֵׁם לַהֲבוֹת אֵשׁ פְּלִדוֹת אֶת־פְּנֵיהֶ הַלִּוּיִ
 פְּרִימוֹת עִם קִדְשָׁה אִם־בְּמוֹ רַב־וֹי.

קָרַע שְׁמִיָּה! בַּקְלוֹת וּבְרַקִּים שְׁנִית הוֹפִישׁ,
 הַפִּילָה חֶרֶב מִיַּד־צָר, קָמִים הַכְּרוּעִ!
 עַד־אֵן עָרִיצוֹ אֶרֶץ וְרַמְסֵי מִקְדְּשֵׁיהֶ אֱלֹהֶ?
 עַד־אֵן וְשֵׁם הַיִּכְלָה, אֵל עֲשֵׂה־פְּלֵא?!

VII.

בַּת־יִצְחָק לְפָנַי מוֹתָהּ.

אִם־עָמִי וְאֱלֹהֵי, גַּם־אֲבִי יִלְדֵי אֶתָּה
 אֶת־מוֹתוֹי בְּדָמֵי יָמֵי כָלְכֶם תִּהְפָּצֵי עֲתָה,
 אִם־עָקֵב יָרָה אֶת־בְּנֵי עֲמוֹן הָרֶם הַפִּיתָה —
 הָבָה מוֹתֵתֵנִי כַּאֲשֶׁר פָּוָה פְּצִיתָה!

לֹא אֲרִיד בְּשִׂיתוֹי וְדַמְעוֹת לֹא אֲרַעֲפָה,
 לְבַכּוֹת עַל־הַהָרִים לֹא עוֹד לָכֵת אוֹסִיפָה;
 אִם אִף יָדָה תְּהִי בִי, יָד זֹאת נִפְשֵׁי חֲבֵבֵת
 פְּלִי־מִכְאוֹב לֹא יִחַשׁ לְבִי, סֵר מֵר הַמִּוֵּת!

Tribes of the wandering foot and weary breast
 How shall ye flee away and be at rest!
 The wild-dove hath her nest, the fox his cave,
 Mankind their country—Israel but the grave!

VI.

ON JORDAN'S BANKS.

ON Jordan's banks the Arab's camels stray,
 On Sion's hill the False One's votaries pray,
 The Baal-adorer bows on Sinai's steep—
 Yet there—even there—Oh God! thy thunders sleep:

There—where thy finger scorch'd the tablet stone!
 There—where thy shadow to thy people shone!
 Thy glory shrouded in its garb of fire:
 Thyself—none living see and not expire!

Oh! in the lightning let thy glance appear;
 Sweep from his shiver'd hand the oppressor's spear:
 How long by tyrants shall thy land be trod!
 How long thy temple worshipless, Oh God!

VII.

JEPHTHA'S DAUGHTER.

SINCE our Country, our God—Oh, my Sire!
 Demand that thy Daughter expire;
 Since thy triumph was bought by thy vow—
 Strike the bosom that's bared for thee now!

And the voice of my mourning is o'er,
 And the mountains behold me no more:
 If the hand that I love lay me low,
 There cannot be pain in the blow!

אך בתציון בצבי ערוה עלתה על־פלגה,
 ענינה מה־קָהרו ופְעִמֶיהָ מה־יָפוּ!
 על־פְלִיזְרוּ נָה תפארת אֵין־קֶץ שְׂבָה -
 טָרם על־הָרִי נִשָּׂה רְגִלָּה הַתְּנַנְפִּי;
 עוד וּשְׁגוּ אַרְזֵי הַלְבָנוֹן וְחִמְרוֹם יִפְרָחִי
 אך על־מֹת וְפִה־פִיּוֹת מֵאַרְץ יְהוּדָה נִסְהִי!

תָּמַר מִצֵּל שָׁמָּה מֵאֲשֶׁר הוּא גִס־צִלָּה
 מִשְׁבֵּט יְהוּדָה הַמְּשֻׁלָּה אֶל־אֶרֶץ אֲחֵרֶת,
 הַתָּמַר נָה שָׁרֵשׁ, פְּפוֹת יוֹנְקוֹתָיו שׁוֹלַח
 בְּדָד שֶׁאֵין יַעֲמֵד, וְחִנוּסֵס בְּגֵאוֹן אֲדָרֶת;
 מִכֹּרְתָיו וּמִלְדָּתָיו לֹא יוֹבֵל לְזִנְיָה —
 וְעַל־אֲדָמַת נֹכַח לֹא יִצְלַח וַיִּמָּאֵן לַפְּחוֹת!

וְאִנְחֵנִי גִלִּים נִפְעִים לְקִלְפָּאָה וְעֵבֶר
 וּבִאֲרָצוֹת לֹא־לָנוּ נִפְשָׁנִי נִפְתָּח,
 עִס־עֲצָמוֹת אֲבוֹתָינוּ לֹא עוֹד נִחַד בְּקִבְרֵי
 וְחִלְקַת קִבְרָתָם מִיִּזְרַחֲגֵל אֲנִישׁ לְשִׁפְחָה;
 מִקִּדְש־אֵל שָׁמַיִם, גִּדְרֵי אֲבָנֵי נִהְרָסָה
 וְעַל־כֵּס טָלָם יִשְׁבוּ לְמוֹ הַרְאוֹן וְקִלְסָה!

v.

בְּכֹו בְּכֹו לְהִלְךָ.

לְבָכִים עַל־נִהְרוֹת בְּכֹל עוֹרְרוֹ תֵאָנֶה
 בְּבוֹדֵם גַּז חֵישׁ בְּחִלוֹם. אֶרֶץ אֵם וְנִשְׁיָה,
 עַל־כִּנּוֹר צִיוֹן כִּי נִשְׁבַּר הַמַּעַל־תַּחֲשׁוּכִי
 הֵה! בְּמִשְׁפְּנוֹת אֲבִיר וְעֵקֶב מְרִיז־זֵרְעָל וְדָרְכֵי!

מִתִּי וְרִחֹץ יִשְׁרָאֵל רְגִלוֹ מִדָּם וְרִפְשׁ?
 שׁוֹרֵי צִיוֹן הַפְּעִימִים מִתִּי וְרִנִּינוּ כִּלְנֶפֶשׁ?
 נְגִינֹת בְּנֵי יְהוּדָה הָאֵם בְּקִדְם תִּצְלִיחַ
 וְלִבֵּב כְּלִישְׁמִיעוֹן עוֹד בְּמִלְפָּיִם תִּשְׁיָבְנָה?

A step as fleet, an eye more bright,
 Hath Judah witness'd there;
 And o'er her scenes of lost delight
 Inhabitants more fair.
 The cedars wave on Lebanon,
 But Judah's statelier maids are gone!

More blest each palm that shades those plains
 Than Israel's scatter'd race;
 For, taking root, it there remains
 In solitary grace:
 It cannot quit its place of birth,
 It will not live in other earth.

But we must wander witheringly,
 In other lands to die;
 And where our fathers' ashes be,
 Our own may never lie:
 Our temple hath not left a stone,
 And Mockery sits on Salem's throne.

V.

OH! WEEP FOR THOSE.

WH! weep for those that wept by Babel's stream,
 Whose shrines are desolate, whose land a dream;
 Weep for the harp of Judah's broken shell;
 Mourn—where their God hath dwelt the Godless dwell!

And where shall Israel lave her bleeding feet?
 And when shall Sion's songs again seem sweet?
 And Judah's melody once more rejoice
 The hearts that leap'd before its heavenly voice?

III.

אַרְצוֹת הַחַיִּים.

אִם־בְּעוֹלָם הַצִּפּוֹן מֵעַבְר לִירֵכַת־קָבֶר
הָאֲהֻבָה בְּעַצֵּם הַמָּוָה עוֹדָה רַבַּת עֲלוּלִיָּה.
אִם־לְבוֹת מִחֲמֵדֵיו וַיִּדְרִיּוּ שָׁם וּמִצֵּא גֹבֶר
עֵינָיו תַּחַז עֵין רַעוּ, לֹא נִיגָה וּבֹכִיָּה —
אֲזִי בְרוּךְ בּוֹאֵה עוֹלָם הַדָּשׁ, תֵּבֵל נִכְרִיָּה!
מִה־יִנָּעַם רַנֵּעַ הַמּוֹת הַשֵּׁם קֶץ לְעַצֵּב!
אִיךָ חֵישׁ תַּעֲזֹב הַנֶּפֶשׁ מִחֲשָׁפֵי אֶרֶץ שְׂאֵיָה
לְהַתְעַנֵּג עַל־אוֹר הַנֶּצֶחַ בְּלִי כְלַחֵק וְקַצֵּב!

אֲמַנִּים אַךְ כֵּן הוּא! לְבָנֵי נִכוּן בְּטוּחַ!
הֵן לֹא בְגַלְלָנוּ לְבַד נִפְחַד עַל־פִּיר־פַּחַת,
לְעַבֵּר אֶת־הַגְּבִיל מִדֵּי תַחֲאֲמִץ הַרוּחַ
עוֹד תִּתְרַפֵּק עַל־דוֹדֵיָה עַת גּוֹה זִנְחַת;
אֶל־עוֹלָם הַבָּא הִבֵּה נִכְסְפָה עוֹד פּוֹה מִתַּחַת:
עֲבֹתוֹת הָאֲהֻבָה שָׁם כָּל־הַלְכָבוֹת תִּאֲחַדְנָה,
הַנֶּפְשׁוֹת תִּרְוִינָה מִמֵּעֵן יְדִידוֹת נִצְחַת
תִּלְכְּנָה מִחִיל אֶל־חִיל, לְעַד לֹא תִפְרֹדְנָה!

IV.

עַל־אֲדַמַּת נֶכֶר.

עוֹד אֲוִלוֹת שְׂדֵי קַלוֹת וּשְׁלֹחוֹת רַגְלָיִם
מִקְפָּצוֹת עַל־הָרִי יִשְׂרָאֵל דְּלוּג וּפְסוּחַ,
וְצִמְאֹן תִּשְׁבְּרָנָה עַל־פְּלָגִים וּבְלִי־מַיִם
מִמְקוֹם קָדוֹשׁ וְקָרוּ לֹאֵט כְּמִי הַשֶּׁלַח;
בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטְחָה שָׁם כְּפָרֵק תִּרְצַצְנָה
וּכְבוֹת עֵינֵיהֶן כְּבְנִיר־רֶשֶׁה הַנִּצְצָנָה.

III.

IF THAT HIGH WORLD.

IF that high world, which lies beyond
 Our own, surviving Love endears;
 If there the cherish'd heart be fond,
 The eye the same, except in tears—
 How welcome those untrodden spheres!
 How sweet this very hour to die!
 To soar from earth and find all fears
 Lost in thy light—Eternity!

It must be so: 't is not for self
 That we so tremble on the brink;
 And striving to o'erleap the gulf,
 Yet cling to Being's severing link.
 Oh! in that future let us think
 To hold each heart the heart that shares,
 With them the immortal waters drink,
 And soul in soul grow deathless theirs!

IV.

THE WILD GAZELLE.

THE wild gazelle on Judah's hills
 Exulting yet may bound,
 And drink from all the living rills
 That gush on holy ground;
 Its airy step and glorious eye
 May glance in tameless transport by:—

II.

בגור הָרֵד .

בגור מֶלֶךְ אֲדוּר אֵל לִישׁוֹן הַזְּמִיחַ ,
 אֲחִיב שְׂדֵי אֲצִפְעוֹת בְּפִי מִיִּתְרֵי דַּפְקוֹ .
 הוּא קִדֵּשׁ זְמֵרַת הַנֶּבֶל לִשְׁפָא־בַּה שִׁיחַ
 וּבִשְׁפָא־לֵב גַּס־דְּמֵעוֹת עֵינָיִם וּנְצִקוֹ ;
 הַחֲדָא מִשְׁנַח פְּהֵי ! . . . מִיִּתְרֵי נִקְוִי !

בְּעֵינַם קוֹלֵי חֲרָף גַּס־לֵב בְּרוּל וּנְחֹשֶׁת
 עַל־עֲקֻשִׁים וּמְלוֹזִיִּם רוּחַ גְּדִיבָה נִגְלָתָה .
 אִי אֵינְךָ עֲרָלָה אִי נֶפֶשׁ לֹא־יִדְעָה בִּשְׂת
 הַמִּנֹּת נִינְתָו לֹא עֲלוּיָהָן הַפִּילָה אִוְמָתָה ?
 שְׂדֵי זְמֵרַת בְּגוֹר הָרֵד עַל־כִּסְאוֹ נִגְלָתָה !

עֲזוּז הַמֶּלֶךְ הַפִּיז , תַּפְאֶרֶת הַדָּגֵל
 אֵה רֹמְמוֹת אֵל עֲלוּיָן שֶׁבֶן וְרוּשְׁלָיִם ,
 הַעֲמָקִים שְׁטַפּוּ גִיל . גְּבֻעוֹת קָדְדוֹ כְּעָגֵל
 וְאַרְזִיִּים נֶצְאוּ לְחוּל בְּמַחֲלַת מַחֲנִים ;
 עֲלָעְלוּ זְמֵרְתוֹ עַל־רֵם , רִנּוֹ בְּשָׁמַיִם !

אֵה כִּי מִיִּרְאָז קוֹלֵי לֹא נִשְׁמַע בְּאַרְצֵךְ ,
 אֵה נִדְּאֲחָבָה וְתַפְלָה עַל־אִישׁ כִּיר־תַּמִּיחַ
 וְתַקְפָּהוּ הַרְחֵק , לְעִינָה עַל וְפִרְץ פִּרְץ ;
 הִגֵּה מִפְּנֵי נֶצָא כְּמוֹ מְמָרוֹם שְׁלִיחַ .
 תְּחַלֵּם הַלְמוֹת , גַּס־אֲזִיר וּזֵם לֹא תִזְרַם לְרִיחַ .

THE HARP THE MONARCH MINSTREL
SWEPT.

THE harp the monarch minstrel swept,
The King of men, the loved of Heaven,
Which Music hallow'd while she wept
O'er tones her heart of hearts had given,
Redoubled be her tears, its chords are riven!
It soften'd men of iron mould,
It gave them virtues not their own;
No ear so dull, no soul so cold,
That felt not, fired not to the tone,
Till David's lyre grew mightier than his throne!

It told the triumphs of our King,
It wafted glory to our God;
It made our gladden'd valleys ring,
The cedars bow, the mountains nod;
Its sound aspired to Heaven and there abode!
Since then, though heard on earth no more,
Devotion and her daughter Love,
Still bid the bursting spirit soar
To sounds that seem as from above,
In dreams that day's broad light can not remove.

I.

שולמית.

בִּיקָר תִּפְאַרְתָּה כְּלִיל־דְּלִפִּי מִתְהַלֶּכֶת
 כְּלִיל בְּהוֹר בְּשִׁתְּקִים, כּוֹכְבֵי-אֹר כִּי וַיְהִי,
 עֲלֵלִי נֶשֶׁם וַיְנַהוֹת וַיְהוּ בַּמְעֻרְכֶת
 עַל-הוֹד פְּנִיָה וְעוֹנִיָה תֵאֱמִים הַפְּרוּ;
 מֵחֵם הַיּוֹם, עַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּעוֹ הַרְבֵּת,
 נִשְׁמוֹת יֵדֶן כְּאַלֶּה אֵל־אֲמָנָם נִשְׁדָּרוּ.

בְּעֹדָה הַצֵּל אוֹ בְּמֵלֶט הָאֹר כְּמִלֵּא-שֶׁעַר
 מִחֵין שְׂרָף הַדְּרָה הַחֲצִי וְגָרַע, —
 מְקַרְצוֹתֶיהָ הַשְּׁחֵרוֹת כְּעוֹרֵב הַיַּעַר
 וּמִזִּי אַחְצוֹת עַל-פְּנִיָה וְגָרַע;
 נֹחַ לְרַעֲיוֹנֵי טוֹהַר מִצְחָהּ אֲנִן הַסֶּהַר,
 וּמֵה־נְעִים שְׁבַת פֹּה! קוֹל הַמָּמָה יִשְׁמַע.

וְעַל-רַקְתָּה, אֵה עַל-פִּתְחָהּ כְּנֶגֶן פְּרִיחַת
 גַּם-בְּדוּמִיָה וְשִׁקֵּט הַיֵּבֶאֶר נִפְיֵעַ —
 שְׁחוֹק לֶקַח לֵב, וַפְּעָה כְּאַקְדָּה זוֹרְחַת,
 אוֹת כִּי כְלִי-מִיָּה אֵךְ טוֹב נִפְשָׁה הַשְּׁבִיֵעַ:
 רוּחָה מִפֶּל בְּאַרְץ יְרוּהַ שְׁלוֹם וְנַחַת
 וּבִלְבָבָה אֶהְבֶּה בְּרָה — כְּזַהַר הַרְקִיעַ!

I.

SHE WALKS IN BEAUTY.

SHE walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes:
Thus mellow'd to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.

One shade the more, one ray the less,
Had half impair'd the nameless grace,
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-place.

And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below,
A heart whose love is innocent!

נוצרה מאבקתו מיימתן וידעני
אחר שרשי-קדש בעלי שיש פנפים
מדי קבוא כי הרוח ויעורני
לכתב בפספר שיר ציון וירושלים!

ד"ר מאנדעלקערן.

*Ah, would some angel deign to shew me grace,
And lend my pen his own seraphic fire,
So that my verse be worthy deemed a place
Beside the Bard's who struck the Hebrew lyre !*

Dr. Mandelkern.

PR
4362
A64
1890

LEON LEWISOHN ESQ.,

LONDON,

THE ARDENT LOVER OF THE HEBREW LANGUAGE,

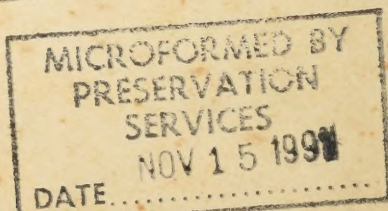
THIS VERSION OF BYRON'S „HEBREW MELODIES“

IS DEDICATED

BY

SOLOMON MANDELKERN.

PH. & LL. D.

PR
4362
A64
1890

שירי ישרון

על-פי

לורד בירון

מאת

ד"ר שלמה מאנדעלקערן.

לייפציג ה'תר"ן.

HEBREW MELODIES

OF

LORD BYRON

TRANSLATED BY

DR. S. MANDELKERN.

LEIPZIG 1890.

